

»dansk også i fremtiden skal være et komplet og samfunds bærende sprog, som kan bruges til at udtrykke tanker og idéer om alle sider af tilværelsen«. Et nøgleord i redegørelsen er parallelsprogligheden, der betoner behovet for en strategi, hvor dansk skal styrkes, uden at engelsk eller andre relevante fremmedsprog nedprioriteres.

Mange offentlige og private virksomheder har i de senere år udformet sprogpoltiske initiativer, og arbejdet i Dansk Sprognævn og nævnets forskellige initiativer og udspil følges med stor opmærksomhed over alt.

Imidlertid er der opstået en vis uklarhed omkring regeringens politik. I en redegørelse i 2004 til Folketinget fra Undervisningsministeriet og Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling om »Styrket internationalisering af uddannelserne« fremgik det, at regeringen nu ville »sætte fokus på øget brug af engelsk som undervisningssprog i de videregående uddannelser« (Folketingsåret 2003-04, redegørelse nr. R 14 s. 12). Også Det Radikale Venstre har bidraget til uklarhed ved i 2002 at fremlægge et sprogpoltisk udspil: »Politik for det danske sprog«, der ville styrke dansk, bl.a. ved initiativer mod truende domænetab, for kun fire år senere – i august 2006 – at gå den modsatte vej med et forslag om, at alle danskere skal have både dansk og engelsk som modersmål. Det Radikale Venstre påstår i sit nye oplæg, at sproget er »en barriere«, og ser helt bort fra, at nationalsproget er kulturens absolut vigtigste udtryk.

Efter Dansk Folkepartis mening er det afgørende, at der udformes en sprogpolitik, der lovfæstes i konkrete bestemmelser. En egentlig lovgivning, vedtaget af Folketinget, har større vægt end en række målsætninger, der formuleres af regeringen. Loven skal forpligte

offentlige institutioner over for det danske sprog og skal modvirke tendensen til domænetab, som Dansk Sprognævn og flere sprogforskere advarer imod. Loven skal bidrage til, at det danske sprog bruges og ikke viger for engelsk inden for videnskab, højere uddannelse, erhvervsliv og offentlig forvaltning. Det vil være naturligt, at loven også fastslår danskundervisningens helt afgørende betydning i folkeskolen, og at der i sammenhæng hermed lægges op til en forstærket indsats i danskundervisningen på alle niveauer.

I Bilag 1 til beslutningsforslaget er optrykt en række punkter, der kan indgå i udformningen af en dansk sproglov. Der er tale om konkrete punkter, som hver for sig berører vigtige områder af kommunikationen her i landet, og det bør nøje overvejes, hvordan disse punkter bedst indpasses i en kommende lovgivning.

Centralt i debatten står Dansk Sprognævns forslag fra 2003. Som Bilag 2 til beslutningsforslaget er optrykt Sprognævnets forslag til retningslinjer for en dansk sprogpolitik, optrykt i Nyt fra Sprognævnet 2003, nr. 2.

Afsluttende bemærkninger

Det er ikke meningen med dette forslag, at vi her i landet skal afskære os fra udlandet og lukke os hermetisk inde i vort eget sprogområde. Det drejer sig om at sikre det danske sprogs fremtidige eksistens. Forudsætningen for det internationale er som bekendt det nationale. Danskere har altid søgt ud over Danmarks grænser for at blive dygtigere, klogere og mere vidende. Men det var som hjemmehørende i et land, hvor modersmålet var det samlende og bærende, de gjorde det, og det var således, at deres uddannelse og arbejde fik integritet og dybde.

Skriftlig fremsættelse

Søren Krarup (DF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om forberedelse af en dansk sproglov.

(Beslutningsforslag nr. B 56).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.